

Studietur til London

Landsforeningen arrangerer igen en studietur, denne gang til London.

Programmet ligger endnu ikke klart, men vil relatere sig til forsvarerens rolle i det engelske retssystem.

Turen finder sted fra lørdag den 19/9 til lørdag den 26/9 1998 med flyafgang fra såvel Århus som København.

Prisen er foreløbig anslået til 4.500 kr., som dækker transport og hotel med morgenmad. Hertil kommer en udgift til deltagelse i kursusprogrammet.

Ægtefæller er særdeles velkomne til at deltage i rejsen og også til en anslået pris på 4.500 kr.

I løbet af de næste par måneder vil endeligt program og pris foreligge.

Tilmelding kan dog allerede nu ske ved skriftlig henvendelse vedlagt depositum 1.000 kr. pr. person til:

Advokat Michael Abel
Havnepladsen 6
4300 Holbæk

Landsforeningens Meddelelse 1/1998

Offentlig tjeneste, forbrydelse i - Afhøringstilladelse

Straffelovens § 156, Retsplejelovens § 745

Politiassistent P idømt dagbøder for at have foretaget afhøring af varetægtsarrestant uden forsvarers tilstedeværelse, selv om det udtrykkeligt var tilkendegivet på forhånd, at arrestanten ønskede forsvareren til stede ved afhøringen.

Ø.L. 15. afd. a.s. S-4162-97, 25/11 1997

Politimanden P var tiltalt efter straffelovens § 156 subsidiært for overtrædelse af straffelovens § 157 ved den 13. maj 1996 på X Politigård i tjenesten at have undladt at opfylde den pligt, som tjenesten medfører, eller at have udvist grov forsømmelse eller skødesløshed i forbindelse med tjenestens udførelse eller overholdelse af de pligter, som tjenesten medfører, idet tiltalte i strid med retsplejelovens § 745, stk. 2, 1. og 2. pkt. foretog afhøring af A, der var sigtet og varetægtsfængslet i en straffesag, uagtet advokat F, der var forsvarer for A, ved skrivelse af 19. april 1996 til Politimesteren i X havde meddelt, at A ikke uden forsvarerens tilstedeværelse ønskede at deltage i afhøringer hos politiet, hvorved forsvareren ikke fik den i retsplejelovens § 745, stk. 2 beskrevne adgang til at overvære politiets afhøring af A.

P nægtede sig skyldig.

Der er under sagen afgivet forklaring af tiltalte og vidneforklaring af A og F. Herom henvises til retsbogen.

Byrettens bemærkninger:

“Efter tiltaltes forklaring kan det lægges til grund, at han den 13.5.1996 inden afhøringen af A var bekendt med retsplejelovens § 745, stk. 2, og indholdet af forsvareren, advokat F's skrivelse af 19.04.1996. I denne skrivelse står der blandt andet: "Yderligere bad A mig om at oplyse overfor politiet, at han ikke ønsker at deltage i afhøringer hos politiet, med mindre jeg er til stede under disse afhøringer". Med viden om denne skrivelse har det påhvilet tiltalte inden afhøringen af A at have spurgt den pågældende, hvorvidt han ønskede at have sin forsvarer til stede, hvilket det efter de afgivne forklaringer kan lægges til grund ikke er sket.

Det findes endvidere efter A's forklaring at kunne lægges til grund, at tiltalte urigtigt fortalte afhørte under afhøringen, at det var politiet som bestemte, om afhørtes advokat skulle være til stede. Denne forklaring findes bestyrket ved, at forsvareren under afhøringen den 13. maj var i telefonisk kontakt med tiltalte, der ikke oplyste noget om, hvad han var i gang med.

Tiltaltes dispositioner findes at have haft den virkning, at A og dennes forsvarer er blevet afskåret fra at udøve deres rettigheder i henhold til retsplejeloven omkring politiets afhøringer af sigtede.

Efter det anførte har tiltalte i forbindelse med afhøringen af A den 13.05.1996 ikke opfyldt sine tjenstlige pligter som politimand og findes derfor skyldig efter straffelovens § 156.

Straffen fastsættes efter straffelovens § 156 til 5 dagbøder à 200 kr. Forvandlingsstraffen er hæfte i 5 dage.”

Sagens omkostninger skulle udredes af tiltalte og statskassen med henholdsvis 1/3 og 2/3.

P ankede med Procesbevillingsnævnets tilladelse med påstand om frifindelse.

Anklagemyndigheden påstod stadfæstelse. Resten er citat af landsrettens dom.

“Der er i landsretten afgivet forklaring af P og vidnet A, der begge har forklaret i det væsentlige som for byretten.

Den i byretten af vidnet F afgivne forklaring er dokumenteret i medfør af retsplejelovens § 965 c, stk. 4.

Det lægges til grund, at tiltalte har foretaget afhøring af A, uagtet dennes beskikkede forsvarer havde meddelt, at A ikke uden forsvarerens tilstedeværelse ønskede at deltage i afhøringer hos politiet. Herefter og da væsentlige hensyn til arrestantens retssikkerhed derved findes tilsidesat, tiltrædes det, at forholdet er henført som en overtrædelse af straffelovens § 156.

Straffen findes passende.

Landsretten stadfæster derfor dommen.”

Bedrageri - Dagpengerefusion - Samfundstjeneste - Rettighedsfrakendelse

Straffelovens § 62, § 79 og § 279

Vognmand havde dels uberettiget modtaget dagpengerefusion for chauffører, dels uberettiget modtaget sygedagpenge og invalidepension, alt til et samlet beløb på 308.000 kr. 8 måneders fængsel betinget af samfundstjeneste i 200 timer. Ikke rettighedsfrakendelse. Mindre straffe til chaufførerne.

Retten i Ålborg, SS 9702402-1, 9702403-1 og 9702404-1, 12/12 1997

Vognmand V på 52 år, chauffør A på 39 år og chauffør B på 42 år var alle tiltalt for bedrageri ved

1. V og A uberettiget at have fået udbetalt 72.203,20 i dagpengerefusion fra april 91 til marts 93, skønt A ikke havde været syg, men havde kørt hyrevogn de anførte 143 dage.
2. V uberettiget at have fået udbetalt sygedagpenge som frivilligt forsikret som selvstændigt erhvervsdrivende i perioden december 91 til marts 92 og august 92 til august 94 med i alt 113.212 kr. V havde i de angivne perioder dels kørt hyrevogn, dels deltaget i det administrative arbejde.
3. V og B ved på samme måde som i forhold 1 at få udbetalt dagpengerefusion på 24.599,69 kr. fra januar 92 til december 92 i 49 dage.
4. V ved svigagtigt at få kommunen til at udbetale sig i alt 98.784 kr. for meget i invalidepension fra januar 94 til december 95.
5. A ved i nogle perioder i 1995 uberettiget at have fået udbetalt kontanthjælp på 44.199,80 kr., hvor han bl.a. modtog lønindtægt.
6. A underslæb på 2.173 kr. (frifindelse).

Der var påstand om, at V i medfør af straffelovens § 79 frakendtes retten til at udøve virksomhed, der krævede hyrekørselsbevilling, indtil videre.

V havde i 1990 vedtaget dagbøder for socialbedrageri med hensyn til sygedagpenge.

Han erkendte de tre første forhold, men påstod frifindelse i forhold 4 på grund af manglende forsæt.

A erkendte forhold 1 og 5, men nægtede sig skyldig i forhold 6.

B nægtede sig skyldig.

Nogle sagsbehandlere i kommunen afgav vidneforklaring.

I forhold 3, hvor B nægtede sig skyldig, sammenlignede retten blanketterne om dagpengerefusion med trafikbogen og fandt det bevist, at B havde udfyldt dagpengeblanketterne som arbejdstager. Bortset fra en enkelt dag havde B kørt, hvorfor han blev fundet skyldig for et beløb på 24.116,13 kr.

I forhold 4 fandt retten det bevist, at V havde været bekendt med på hvilket indkomstgrundlag, udbetalingerne var sket. V's selvangivelse for 1994 og 1995 viste så væsentlige afvigelser fra den til kommunen oplyste indtægt, at det allerede i indkomstårene måtte have stået V klart, at den over for kommunen oplyste indtægt ikke var realistisk, og V fandtes derfor - ved ikke at oplyse om ændringerne - at have forset sig som beskrevet, og fandtes derfor skyldig efter tiltalen.

V var egnet til samfundstjeneste. Af erklæring fra hans læge fremgik, at han led af angstneurose og neuralgi i ansigtet.

A var ligeledes egnet til samfundstjeneste, under forudsætning af, at han blev raskmeldt.

Forsvareren gjorde vedr. V bl.a. gældende, at denne ikke havde haft direkte udbytte af forhold 1 og 3, eller i al fald alene et udbytte svarende til skatteværdien - idet beløbene i øvrigt var tilgået de medtiltalte.

Der blev påstået frifindelse for frakendelsespåstanden.

Vedr. strafudmålingen udtalte retten:

“Straffen efter straffelovens § 285, stk. 1, jfr. § 279 fastsættes for tiltalte V til fængsel i 8 måneder, idet der herved er henset til, at han ikke for sit vedkommende har opnået en berigelse svarende til de under forhold 1 og 3 nævnte beløb, og for tiltalte A til fængsel i 6 måneder.

Da det ikke efter oplysningerne om de personlige forhold findes påkrævet, at straffen fuldbyrdes nu, udsættes fuldbyrdelsen i medfør af straffelovens § 56, stk. 2 som nedenfor bestemt, herunder med vilkår om samfundstjeneste, jfr. straffelovens § 62.

For så vidt angår påstanden om frakendelse bemærkes, at retten må lægge til grund, at kørebøger i det væsentlige er ført korrekt, og at forholdene over for socialforvaltningen ikke er af en karakter, der har en specifik tilknytning til hyrevognsdrift. Da retten herefter ikke finder, at de udviste forhold begrundet en nærliggende fare for misbrug af netop den type virksomhed, som bevillingen omfatter, tages anklagemyndighedens påstand efter straffelovens § 79 over for tiltalte V ikke til følge.

Da det findes upåkrævet, at den tiltalte B efter straffelovens § 279 forskyldte straf fuldbyrdes nu, udsættes fastsættelse af straffen i medfør af straffelovens § 56, stk. 1 som nedenfor bestemt.”

Resultatet blev:

V fængsel i 8 måneder betinget af 200 timers samfundstjeneste, A fængsel i 6 måneder betinget af 150 timers samfundstjeneste - begge inden for en prøvetid på 2 år.

B betinget straf uden straffastsættelse inden for en prøvetid på 1 år.

Derudover tilbagebetaling af de uberettiget oppebårne beløb, delvist in solidum.

Landsforeningens Meddelelse 3/1998

Hærværk - Bortskaffelse af briller

Straffelovens § 291

K tog brillerne af A og lagde dem siden i A's indkørsel. Dømt for hærværk med dagbøder.

Ø.L. 4. afd. a.s. nr. S-2777-97, 6/11 1997

Under denne sag tiltaltes K til straf for overtrædelse af straffelovens § 291, stk. 1, ved den 18. december 1996 kl. ca. 20.00 på adressen X at have bortskaffet et par briller, der havde en værdi af kr. 2.774, og som hun tog fra A, mens denne havde brillerne på.

Tiltalte er ikke tidligere straffet.

Tiltalte har nægtet sig skyldig, idet hun har henvist til, at hun efterlod A's briller i dennes indkørsel.

Der er under sagen afgivet forklaring af tiltalte samt vidneforklaring af V.

Forklaringerne fremgår af retsbogen.

Efter tiltaltes egen forklaring om, at hun tog A's briller med fra A's hus og lagde dem i A's indkørsel, findes tiltalte at have bortskaffet A's briller, hvorfor hun findes skyldig i overensstemmelse med anklageskriftet.

Straffen fastsættes efter straffelovens § 291, stk. 1, til 4 dagbøder á 250 kr. Forvandlingsstraffen er hæfte i 4 dage.

K skulle derudover betale erstatning til forsikringsselskabet for brillerne.

K ankede til frifindelse, resten er citat af landsrettens dom:

“Svendborg rets dom af 12. maj 1997 (PS 121/97) er med Procesbevillingsnævnets tilladelse anket af K med påstand om frifindelse.

Anklagemyndigheden har påstået stadfæstelse.

Der er i landsretten afgivet forklaring af tiltalte og vidnet V, der begge har forklaret i det væsentlige som for byretten.

Det er oplyst, at politiet har opmålt indkørselens bredde til 2,80 og strækningen fra krydset til fortorvet til 16,5 meter.

K har forklaret, at episoden, hvorunder hun aftog A's briller, foregik ved husets bagdør. Da hun var på vej ud ad indkørslen, opdagede hun, at hun havde brillerne i hånden, og lagde brillerne i perlestenene tættere på vejen ud for huset.

Landsretten finder, at tiltalte ved at have frataget forurettede brillerne og have lagt dem i indkørslen, som af tiltalte forklaret, har bortskaffet dem, idet der herved er lagt vægt på, at der bestod væsentlig risiko for, at forurettede ikke ville komme i besiddelse af brillerne. Da tiltalte må have indset dette, findes forholdet omfattet af § 291, stk. 1.

Straffen findes passende.

Da dommens bestemmelse om erstatning kan tiltrædes, stadfæster Landsretten dommen.”

Landsforeningens Meddelelse 4/1998

Erstatning - Ødelagt ferie

Retsplejelovens § 1018b

E krævede erstatning for tort og afsavn på 50.000 kr. for beslaglæggelse af en uindregistreret motorcykel, Harley Davidson - ud over de 2.000 kr., han administrativt havde fået tillagt.

Retten i Maribo SS 261/1996, 27/8 1996

Anklagemyndigheden havde i 1994 foretaget en landsdækkende aktion vedr. motorcykler af det pågældende mærke, og den 26/6 1995 henvendte man sig hos E og fik med hans tilladelse motorcyklen transporteret til Politigården til nærmere undersøgelse. To dage efter bad E om at få udleveret motorcyklen, og politiet foretog herefter beslaglæggelse, der dagen efter blev begæret indbragt for retten, der afholdt retsmøde den 4/7 1995, hvor beslaglæggelsen blev opretholdt. Den 2/8 1995 blev cyklen afleveret på E's bopæl, nøglerne kom først den 24/8 1995, og E konstaterede, at cyklen havde fået flere skader i lakken.

De 2.000 kr. tilkendtes administrativt i afsavnserstatning, idet statsadvokaten samtidig tilkendegav at være indstillet på at betale rimelige udgifter til reparation og istandsættelse, dog ikke over 13.080 kr. Der blev givet afslag på torterstatning.

E's advokat gjorde bl.a. opmærksom på, at afsavnet skulle beregnes frem til det tidspunkt, hvor også nøglerne blev udleveret. "Hertil kommer yderligere, at motorcyklen skulle anvendes i ferieøjemed, hvilket allerede blev oplyst i retten. Ferien blev ødelagt, idet min klient ikke var i stand til at leje en tilsvarende Harley Davidson motorcykel med så kort varsel."

Han havde heller ikke haft mulighed for at foretage reparation og istandsættelse, før erstatningskravet blev imødekommet ved statsadvokatens skrivelse af 5/1 1996. Hvis reparationen var foretaget forinden, ville E jo have mistet et vigtigt bevis i sagen.

E var dybt rystet over den behandling, sagen havde fået.

Rigsadvokaten imødekom et yderligere krav på erstatning af transportudgifter i forbindelse med reparationen af motorcyklen for et beløb indtil 5.000 kr. mod fornøden dokumentation. Beløbet blev senere opgjort til 3.762 kr.

Det store erstatningskrav blev indbragt for retten. Resten er citat af byrettens dom.

"Det lægges ved sagens afgørelse til grund, at E, der efter det oplyste er ustraffet, ikke har været sigtet under sagen. Da motorcyklen blev afhentet af politiet den 26. juni 1995, meddelte E, at han fire dage senere havde planlagt at tage på ferie på motorcyklen, samt at politiet da tilkendegav, at efterforskningen ville være afsluttet inden feriens start. Da E den 28. juni 1995 anmodede om at få motorcyklen udleveret, blev den beslaglagt. Motorcyklen blev først påny udleveret til E den 2. august 1995, men kunne ikke benyttes af denne, idet motorcyklen under efterforskningen var blevet tilføjet omfattende lakskader, ligesom nøglen til motorcyklen først blev udleveret til E den 24. august 1995. Beslaglæggelsen af motorcyklen samt den foretagne efterforskning bevirkede, at E og hans familie blev forhindret i at anvende motorcyklen til den påtænkte ferie i Sverige.

Under de foreliggende omstændigheder, hvor beslaglæggelsen af E's motorcykel fandt sted umiddelbart inden starten af E's planlagte ferie, hvilket kriminalpolitiet blev gjort bekendt med, og hvor beslaglæggelsens varighed findes at have været uforholdsmæssig lang, findes der at burde betales en større afsavnerstatning end den takstmæssige på 2.000 kr. Da politiets indgreb reelt har medført ødelagt ferie for E og dennes familie, findes den samlede afsavnerstatning at burde fastsættes til 10.000 kr. Da der allerede er udbetalt 2.000 kr., findes anklagemyndigheden således at burde betale en erstatning på yderligere 8.000 kr.

Efter det oplyste findes beslaglæggelsen ikke at have påført E ulempe eller anden konkret gene, som kan begrunde erstatning ud over afsavnerstatning. Anklagemyndigheden vil derfor være at frifinde for den af E nedlagte påstand om erstatning for tort."

Landsforeningens Meddelelse 5/1998

Færdselsloven - Bakning - Uagtsom manddrab

Færdselslovens § 18, stk. 1 og straffelovens § 241

Fører af renovationsbil bakkede med lav hastighed i gyde efter at have orienteret sig i sidespejle, men påkørte to personer, der afgik ved døden. Overtrædelse af færdselslovens § 3 samt bøde, men frifindelse for færdselslovens § 18, stk. 1 og straffelovens § 241, og dermed også frifindelse for påstanden om betinget frakendelse.

Kriminalretten i Silkeborg, SS 923/1997, 9/1 1998

T var tiltalt for overtrædelse af færdselslovens § 3, stk. 1, § 18, stk. 1 og straffelovens § 241 ved ca. kl. 9.00 som fører af lastbil ud for Skræddergyden nr. 28 at have undladt at optræde hensynsfuldt og udvise agtpågivenhed samt tilsidesat væsentlige hensyn til færdselssikkerheden, idet T, før han påbegyndte bakning, undlod at sikre sig, at manøvren kunne udføres uden fare og ulempe for andre, hvorved T ud for Skræddergyden nr. 35 påkørte A og B, der begge som følge heraf afgik ved døden.

Der var påstand om betinget frakendelse. T var ikke tidligere straffet af betydning for sagen. T erkendte overtrædelse af FL § 3, stk. 1, men nægtede sig i øvrigt skyldig.

T påstod frifindelse for påstanden om betinget frakendelse af førerretten, da han ikke ved bakkingsmanøvren havde tilsidesat væsentlige hensyn til færdselssikkerheden.

Det fremgik af politirapport, at føret var tørt og sigtbart, at der ikke var nedbør, og at hastighedsbegrænsningen var 50 km/t.

Uheldsstedet var en 5 m bred asfalteret vej. Langs vejens vestlige side var et 1,8 m bredt grusbelagt fortovsareal, langs vejbanens østlige side et 2,3 m bredt grusbelagt fortov. Begge fortovsarealer var afgrænset af 1,5 m høje løvhække.

Der var på asfaltbelægningen ud for nr. 35 et mindre område, A, med afskrab af blod og hudtrævler. 2,2 m sydvest herfor et nyt område med afskrab af blod, væsker, hår og hudtrævler sluttende 5,2 m sydvest for A.

5,8 m sydvest for A en ny blodpøl på asfaltbelægningen, ligesom der blev fundet et stykke hjerneskal i bunden af løvhækken vest for vejen...

Der var forskellige blodspor på lastbilen. Bilinspektøren havde ikke fundet relevante mangler ved køretøjet.

Retten udtalte:

“Ved tiltaltes erkendelse i forbindelse med det i sagen i øvrigt oplyste, anses tiltalte for skyldig i at have overtrådt færdselslovens § 3, stk. 1.

Efter bevisførelsen kan det herefter lægges til grund, at afdøde A med børnene skulle møde vidnet C og hendes børn, og at afdøde på sin tur til det ikke nøje fastsatte mødested har benyttet Skræddergyden, uden at det med sikkerhed kan fastslås over hvor langt et stykke, da det blandt andet fremgår af bykortet, der er fremlagt som bilag 15, at afdøde kunne benytte Sparregårdsvej frem til Skræddergyden og dermed få en kortere spadseretur end ad denne vejs fulde længde, hvilket kan have været en årsag til, at ingen - derunder tiltalte - har iagttaget afdøde, om hvis øvrige passage med børnene ad Skræddergyden der således hersker stor uklarhed. Herefter, og ved tiltaltes forklaring om, at han forinden og under bakningen har orienteret sig om den bagfra kommende trafik og under bakkingsmanøvren i navnlig renovationsbilens sidespejle, og at han ikke herved så nogen af de afdøde, anses det for betænkeligt at fastslå, at tiltalte ikke skulle have sikret sig, at bakningen, der skete med lav hastighed, kunne udføres uden fare eller ulempe for andre, hvorfor tiltalte frifindes for overtrædelse af færdselslovens § 18, stk. 1, og straffelovens § 241, da det efter den foretagne bevisvurdering ikke kan fastslås, at tiltalte uagtsomt har forvoldt døden for A og B¹⁾.

Som følge af det anførte har tiltalte ej heller efter færdselslovens § 126, stk. 1, nr. 1, tilsidesat væsentlige hensyn til færdselssikkerheden, hvorfor tiltalte tillige frifindes for påstanden om betinget frakendelse af førerretten.

Straffen fastsættes efter færdselslovens § 118, stk. 1, nr. 1, jfr. § 3, stk. 1, til en bøde på 600 kr. Forvandlingsstraffen er hæfte i 4 dage.”

- oo0oo -

Forsvareren tilføjer, at han påberåbte sig en tidligere afgørelse fra Lyngby Ret, Lf.Medd.33/1992.

Landsforeningens Meddelelse 6/1998

---

¹⁾ B var A's 2-årige søn.

Varetægtsfængsling - Marathongrundlovsforhør - Økonomisk kriminalitet - Nye fængslingsgrunde i kæren

RPL § 762, stk. 1, nr. 1-3, og stk. 2, nr. 1

Grundlovsforhør på over 16 timer efter forudgående fængslingskendelse in absentia. Byretten løslod. Kendelsen blev påkæret til landsretten, der afslog, men senere anordnede mundtlig forhandling, og trods påberåbelse af yderligere fængslingsgrunde stadfæstedes kendelserne.²⁾

Ø.L. 5. afd. kære nr. S-3596-97, 10/10 1997

Den 19/9 1997 blev der i byretten afholdt et retsmøde, hvor man pålagde den jourhavende forsvarer ikke at give de sigtede underretning om, hvad der passerede i retsmødet, jfr. RPL § 748, stk. 6.

Anklageren redegjorde for sagen og oplyste, at de pågældende befandt sig i udlandet. Anklageren oplyste endvidere, at de pågældende sigtedes for overtrædelse af straffelovens § 279, jfr. § 286, stk. 2. Han begærede dem fængslet i medfør af RPL § 762, stk. 1, nr. 1 og 3 med isolation. Forsvareren protesterede herimod.

Retten fandt begrundet mistanke mod de pågældende, og da de ikke var tilmeldt folkeregisteret i København og af hensyn til sagens karakter og den fortsatte efterforskning, skete der varetægtsfængsling.³⁾

Ti dage efter blev de pågældende anholdt. Dagen efter kl. 10.17 blev A fremstillet og nægtede sig skyldig efter forelæggelse af sigtelsen. Han blev midlertidigt ført ud kl. 10.39.

Kl. 10.42 fremstilledes B, der ligeledes nægtede sig skyldig. Han afgav forklaring over et par sider i retsbogen og blev ført ud kl. 12.20.

Kl. 13.00 blev retten sat påny, (B og de øvrige medvirkende havde forhåbentlig fået frokost) og B forklarede videre. B blev ført ud kl. 16.40.

Kl. 16.49 blev A fremstillet påny og afgav nu forklaring frem til kl. 19.15.

---

²⁾ Der er navneforbud i sagerne og lukkede døre, så referatet vil ikke gå ind på sigtelserne, udover at det drejede sig om tre personers omgang med rigtig mange penge, mange millioner kroner. Sagen har været omtalt i pressen, idet landsretten afsagde kendelse for åbne døre.

³⁾ Det fremgår ikke af retsbogen, hvor længe retsmødet incl. en række kendelser om beslaglæggelse varede.

Kl. 19.45 blev retten sat påny, og C blev fremstillet. Han nægtede sig ligeledes skyldig, og her forhandlede fængslingsspørgsmålet til ende. C blev løsladt, bl.a. fordi der havde været foretaget ransagninger på de anholdtes bopæle i udlandet, ligesom der var sket beslaglæggelse af bankkonti.

Forklaringerne var i det væsentlige samstemmende. Der var 27 anmeldere, der næppe kunne påvirkes, og sagen havde været omtalt i TV-udsendelser og pressen gennem en længere periode.

C forlod retten som en fri mand kl. 01.40 - i øvrigt til en adresse i Danmark.

B blev løsladt kl. 01.41, og A blev løsladt kl. 01.43 med tilsvarende begrundelser. Der blev ikke tillagt anklagerens kære opsættende virkning.⁴⁾ Efter en aftale mellem anklager og forsvarere om diverse bankkonti kunne retten hæves kl. 02.00.

Anklagemyndigheden kærede til landsretten med kæreskrift en dag efter retsmødets afslutning. Forsvarerne begærede mundtlig forhandling. Landsretten fandt ikke anledning til mundtlig forhandling - man fastsatte en frist på tre dage for forsvarernes eventuelle processkrift.

Alligevel mødtes parterne i retten den 10/10 1997. Anklagemyndigheden nedlagde påstand om, at de sigtede varetægtsfængsledes i medfør af RPL § 762, stk. 1, nr. 1-3, og stk. 2, nr. 1, samt isolation.

Forsvarer F påstod stadfæstelse, forsvarer G tillige hjemvisning til byretten af spørgsmålet om fængslingsbetingelserne efter RPL § 762, stk. 1, nr. 2 og stk. 2, nr. 1. Dette tilsluttede F sig. Retsmødet varede fra kl. 09.00 - 14.55.

Kendelse blev afsagt den følgende dag for **åbne døre**.

Der var begrundet mistanke om bedrageri efter § 279, jfr. § 286, stk. 2. Resten er citat af landsrettens kendelse:

"Mistanken er ikke således bestyrket, at der er grundlag for varetægtsfængsling efter retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 1.

Der findes heller ikke at være grundlag for varetægtsfængsling efter retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 2.

---

⁴⁾ Se Kommenteret RPL note 10 ad § 764 eller note 13 ad § 760.

De i landsretten påberåbte oplysninger vedrørende såkaldt cirkel-transaktioner i perioden juli-september 1997 mellem Selskabet S og en række andre selskaber, hvori de sigtede var engageret, har på nuværende tidspunkt ikke ført til nogen sigtelse og kan derfor ikke danne grundlag for varetægtsfængsling.

Herefter og iøvrigt af de grunde, byretten har anført, tiltrædes det, at der ikke er fornødent grundlag for varetægtsfængsling i medfør af retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 1 og nr. 3.

Landsretten stadfæster derfor de påkærede kendelser."

- oo0oo -

En af forsvarerne bemærker bl.a.:

"Udover det urimelige lange grundlovsforhør er der følgende momenter i materialet:

....

- 2) Den omstændighed, at SØK efter en længere efterforskning bygger grundlovsforhøret på resumerapporter og ikke overlader forsvareren alle de bilag, SØK er i besiddelse af.
- 3) At Østre Landsret var lige ved at afgøre kæremålet, uden at forsvareren fik lejlighed til at komme til orde.
- 4) At landsretten først afslog mundtlig forhandling og den 3. oktober faxede kl. 15.37, at der blev givet forsvarerne frist til mandag den 6. oktober kl. 14.00. Vi fik altså lov til at lave kæreskrift i en sag, der havde taget 16 timer i retten, fra fredag eftermiddag til mandag eftermiddag.
- 5) At landsretten skiftede standpunkt og anordnede mundtlig forhandling, da de havde fået kæreskrift.
- 6) Herudover mener jeg, at G's påstand øverst side 3 i udskriften fra landsretten, gående ud på at landsretten ikke kunne tage stilling til nye fængslingsgrunde under kæremålet, er interessant.

Spørgsmålet er, om det er acceptabelt, at Anklagemyndigheden går i byretten med én begæring og derefter - når den ikke holder - udvider begæringen i landsretten.

Det kan selvfølgelig anskues således, at Anklagemyndigheden går i retten med en begæring om fængsling og til støtte for den angiver nogle grunde, som de efter Retsplejeloven kan lave om på under anken.

Det kan også anskues således, at de går i byretten med en begæring om fængsling på et specielt grundlag, og at de derefter kan fremkomme med nye oplysninger under kæremålet til landsretten, men ikke kan inddrage "nye begæringer".

Jeg har ikke kunnet finde noget om det, og ved ikke, hvad den rigtige løsning er - det er i hvert fald en noget atypisk situation, at fængslingsbegæringen skal behandles på et helt nyt grundlag i landsretten."

Landsforeningens Meddelelse 7/1998

Narkotika - Menneskerettigheder - Ikke udvisning

Straffelovens § 191, udlændingelovens § 22, stk. 4 og § 26, Menneskerettighedskonventionens artikel 8

Marokkaner T på 27 år, tidligere dømt for narkotikakriminalitet, blev i byretten idømt fællesstraf på 1 års fængsel, men ikke udvist. I landsretten, der domfældte i videre omfang, blev straffen udmålt til 10 måneders fængsel, stadig uden udvisning, da T havde opholdt sig næsten hele sit liv - siden han var 1½ år - i Danmark. "Det danske samfund må på et vist tidspunkt overtage ansvaret ikke blot for de indvandrere, hvis integration må anses som vellykket, men også for dem, der er mindre heldige." Henvisning til artikel 8 i Menneskerettighedskonventionen (Dissens vedr. udvisningen).

Ø.L. 18. afd. a.s. nr. S-3649-97, 19/11 1997

T på 27 år og fra Marokko var tiltalt for overtrædelse af straffelovens § 191 ved i januar 1997 at være i besiddelse af 11,5 g kokain og 2,8 g heroin med henblik på videresalg og på tilsvarende måde i juli at have været i besiddelse af 3 poser med i alt 13,7 g kokain og 3 poser med i alt 6,3 g heroin og en pose indeholdende 0,95 g kokain i stenform, også med henblik på videresalg.

Derudover tyveri af en bilnummerplade, kørsel uden kørekort og overtrædelse af våbenloven ved at have været i besiddelse af og båret en strømpistol.

T nægtede forholdet fra juli og gjorde vedr. forholdet i januar gældende, at stoffet var til eget forbrug.

T var tidligere straffet, senest

1993 bl.a. for § 191 med en fællesstraf på fængsel i 8 måneder

1995 bl.a. lov om euforiserende stoffer, bøde

1995 bl.a. tyveri, 3 måneder

1995 bl.a. § 191, fællesstraf 1 år og 3 måneder. Prøveløsladt november 1996 med reststraf 106 dage.

Det fremgik af Udlændingestyrelsens skrivelse, at T indrejste i 1972, da han var 1½ år gammel, med sin mor med henblik på familiesammenføring med faderen.

Han var uden arbejde, havde ingen hustru eller samlever, men mor, bror og søster her. Faderen var død i februar 1997.

Han talte hverken marokkansk eller arabisk.

Styrelsen fandt ikke, at T, uagtet hans langvarige ophold her i landet, var integreret i det danske samfund, således at der var grunde, der kunne tale mod udvisning.

T forklarede bl.a. supplerende, at han havde en søster i Belgien. De øvrige søskende boede i Danmark og var alle danske statsborgere. Han havde i 1994 arbejde som pedel på en skole.

Byretten fandt i forhold 1, da T selv var misbruger af heroin og kokain, at en mindre del af de nævnte stoffer var til eget forbrug, men den overvejende del i T's besiddelse med henblik på videresalg.

I forhold 2 ville to af rettens medlemmer frifinde, et af rettens medlemmer lagde vægt på en politimands forklaring om, at T ved politiets indtrængen sad i en sofa og havde stofferne i hånden, hvorpå han straks kastede disse fra sig. Der var ved T's plads op-hængt en pesolavægt i en lampe, og T havde en sådan vægt på sig.

Der blev afsagt dom efter stemmeflertallet. Straffen blev som fællesstraf udmålt til fængsel i 1 år.

Der var enighed om at frifinde for udvisningspåstanden, især fordi "tiltalte siden 1972 har opholdt sig fast i Danmark, at T's mor og de fleste af T's søskende opholder sig i Danmark, og at T efter det oplyste ikke havde nogen tilknytning til Marokko eller andre lande, hvor han kan forventes at tage ophold."

Anklagemyndigheden ankede med påstand om domfældelse i henhold til anklageskriftet og skærpelse samt udvisning. T påstod frifindelse for såvel straf som udvisning og subsidiært formildelse.

T forklarede supplerende:

"Ad forhold 1

Han gav over to dage 7.500 kr. for det stof, han købte. Han brugte sin fulde månedsindtægt til disse to indkøb, som var beregnet til eget forbrug. Han bekymrede sig ikke om, hvordan han så skulle klare sine løbende udgifter. Det plejer at gå. Normalt køber han 1/2 - 3/4 gram ad gangen.

Ad forhold 2

Det er rigtigt, at han straks fejede stoffet på gulvet, da politiet kom ind i stuen. Han ville ikke have, at stoffet skulle ligge i nærheden af ham. Stoffet tilhørte D. Han forsøgte også at sluge noget af det for at skaffe det af vejen. Han går altid med en pesolavægt i lommen, og det havde han også den dag. Det må være D, der har ringet til politiet. Det var helt tydeligt, at politiet gik efter ham og ikke andre. De tog kun ham og en pige, medens de andre fik lov at gå. Tiltalte var dengang meget afhængig af heroin og kokain.

Politiassistent P har vedstået sin tidligere afgivne forklaring og supplerende oplyst, at de kom til stedet efter en anonym anmeldelse vedrørende tiltaltes salg af stoffer fra den pågældende lejlighed. Tiltalte sad med poserne med stof i hænderne, som han holdt foran sig, da vidnet trådte ind i stuen. Tiltalte lod straks poserne falde på gulvet. Der var ikke andre end tiltalte, der var i umiddelbar nærhed af stoffet og den ophængte pesolavægt. Det foregik stille og roligt, indtil tiltalte pludselig sprang frem og greb to af poserne og stak dem i munden. Foreholdt de af tiltalte citerede udsagn, har vidnet sagt, at det ikke blev sagt af vidnet, og at han iøvrigt ikke kan huske, at nogen har sagt som påstået af tiltalte.

Tiltalte har om sine personlige forhold oplyst, at han var 2 år, da han kom til Danmark sammen med sin mor og 6 ældre søskende. Efter at være gået ud af skolen boede han 5 år i kollektiv. Han har haft forskellige små jobs. Fra 1993 har han været narokoman. Han kan næsten ikke tale med sin mor, fordi hun ikke kan tale dansk, og han kan ikke tale marokkansk. Han kender ikke nogen i Marokko. Han har 8 søskende. En søster bor i Belgien, og en er død. De 6 andre er danske statsborgere. Han ved ikke hvorfor, hans indfødsretssag gik i stå i 1991. Det var hans søster, der hjalp ham med at søge indfødsret. Han har en andelslejlighed. To af hans søskende har besøgt ham i fængslet. Al hans familie både far- og morbrødre og deres børn bor også i

Danmark. Han kan hverken tale eller forstå arabisk. Hans forældre talte berbisk, og det kan han også i nogen grad.

Også efter bevisførelsen for landsretten findes tiltalte af de i dommen anførte grunde skyldig som fastslået i den indankede dom vedrørende forhold 1.

Efter den forklaring vidnet politiassistent P har afgivet om tiltaltes forsøg på først at frigøre sig fra stoffet ved at lade det falde på gulvet og derefter sluge det samt ved besiddelse af en pesolavægt og under hensyn til indholdet af den anonyme anmeldelse findes tiltalte skyldig i overensstemmelse med anklageskriftets forhold 2.

Det bemærkes, at straffen tillige fastsættes efter våbenloven som ændret ved lov nr. 350 af 23. maj 1997 og lov nr. 411 af 10. juni 1997 § 10, stk. 4, jf. § 4, stk. 3, nr. 5, jf. bekendtgørelse nr. 712 af 29. august 1995 § 26, stk. 1, jf. § 10, stk. 1, nr. 7. Det bemærkes endvidere, at straffebestemmelse vedrørende overtrædelse af færdselsloven som ændret ved lov nr. 468 af 10. juni 1997, er § 117, stk. 5.

Straffen findes passende at burde udmåles til fængsel i 10 måneder.

Fire voterende udtaler:

Tiltalte, der har opholdt sig hele sit liv - siden han var 2 år - i Danmark ville formentlig have søgt og fået dansk statsborgerskab som sine søskende, hvis han ikke var blevet straffet gentagende gange. Tiltalte har ikke tilknytning til noget andet land end Danmark og har utvivlsomt dansk domicil og har heller ikke haft andet, siden han som led i en familiesammenføring kom her til landet i 1972. Det danske samfund må på et vist tidspunkt overtage ansvaret ikke blot for de indvandrere, hvis integration må anses som vellykket, men også for dem, der er mindre heldige. Selvom udvisningen i et tilfælde som dette i princippet kan ske, uanset hvor længe en udlænding har opholdt sig i Danmark, jf. lov nr. 1052 af 11/12 1996 om ændring af udlændingeloven må også den skærpelse, der herved er sket af udvisningsreglerne, forstås med respekt af den afvejning, der skal ske i henhold til de i § 26 stk. 1, nr. 3 og 4 nævnte hensyn, sammenholdt med art. 8 i Den europæiske Menneskerettighedskonvention.

Under disse omstændigheder findes afgørende hensyn at tale imod udvisning, jf. udlændingelovens § 26 stk. 2, jf., stk. 1. nr. 3 og 4.

To voterende udtaler:

Under hensyn til tiltaltes gentagne overtrædelse af straffelovens § 191, og da det ikke kan udelukkes, at tiltalte kan klare sig i hvert fald blandt berbere i Marokko findes

afgørende hensyn ikke at tale imod udvisning. Disse dommere stemmer derfor for at tage anklagemyndighedens påstand om udvisning til følge.

I overensstemmelse med flertallets votum tages udvisningspåstanden ikke til følge.

Tiltalte har været fortsat frihedsberøvet under anken.

T h i k e n d e s f o r r e t:

Københavns Byrets 11. afdelings dom i sagen mod T ændres, således at T straffes med fængsel i 10 måneder.

Tiltalte frifindes for påstanden om udvisning."

- oo0oo -

En repræsentant for Rigsadvokaturen, vicestatsadvokat Jesper Hjortenbergt, skal ifgl. Ritzaus Bureau, gengivet i Berlingske den 4/12 1997, have udtalt:

"Det er forholdsvist oplagt, at manden ikke skulle udvises. Men reglerne er stadigvæk nye for både anklagemyndigheden og Udlændingestyrelsen, og det er klart, at vi i denne fase må afprøve rækkevidden af de nye bestemmelser."

Sagen bliver derfor ikke anket.

- oo0oo -

Redaktøren henviser til en nylig artikel i EU-ret & Menneskeret nr. 6, december 1997, p 317 ff Immigration og menneskeret, af dommerfuldmægtig Axel Lund, særligt p 325 ff.

Landsforeningens Meddelelse 8/1998

Færdselsloven - Vigepligt - Egen skyld

Færdselslovens § 26

Dømt i byretten, men frifundet i landsretten for at have undladt at overholde sin ubetingede vigepligt. K holdt stille og orienterede sig til begge sider. Den bil, hun stødte ind i, havde kørt med en hastighed på ikke under 130 km/t, uanset at der var en hastighedsgrænse på 60 km/t.

V.L. 17. afd. a.s. nr. S-0360-97, 18/8 1997

K var tiltalt for overtrædelse af FL § 3, stk. 1 og § 26, stk. 5 ved i et kryds at have undladt at overholde sin ubetingede vigepligt, så hun blev påkørt af A med person- og materiel skade.

K nægtede sig skyldig. Der var ikke påstand om betinget frakendelse.

K og et vidne V (K's ægtefælle) afgav forklaring, der udelukkende er gengivet i retsbogen.

Resten er citat af byrettens dom:

"Ved tiltaltes forklaring og den af vidnet V afgivne forklaring sammenholdt med det til sagen iøvrigt oplyste herunder erklæring fra Statens Bilinspektion af 27. juli 1995 findes det bevist, at tiltalte har forset sig som beskrevet i anklageskriftet.

Straffen fastsættes efter færdselslovens § 118, stk. 1, jfr. § 3, stk. 1 og § 26, stk. 5 til en bøde på 1.500,- kr. med forvandlingsstraf af hæfte i 6 dage."

K ankede med ankebevilling til frifindelse, anklagemyndigheden påstod stadfæstelse.

I landsretten afgav udover K og V yderligere en bilinspektør B og politiassistent P forklaring. Resten er citat af landsrettens dom:

"Tiltalte har yderligere forklaret, at hun holdt stille og orienterede sig godt til begge sider, før hun kørte frem på Nyvej. Man kan mod vest kun se omkring 200 m. Først da hun var ude i svinget, kom den anden bil til syne. Påkørslen skete på Nyvej ud for Ved Digets udmunding i Nyvej, hvor der ses glasskår på nogle af tiltalte og hendes ægtefælle dagen efter uheldet optagne fotografier.

Bilinspektøren har vedstået sin erklæring af 27. juli 1995 og har herudover udtalt sig om forskellige hypotetiske muligheder vedrørende den tid, der må antages at være gået fra tiltaltes udkørsel på Nyvej, til påkørslen finder sted, alt efter hvorledes tiltalte har reageret på påkørslen, om hun har bremsset eller eventuelt fortsat accelerationen. Efter billedet af skaden på tiltaltes bil må det skønnes, at der ikke har været stor forskel i bilernes hastighed i sammenstødsøjeblikket.

P har fastholdt, at de glasskår, der fandtes i rabatten og i begrænset omfang på vejbanen noget før udmundingen af Ved Diget, må antages at være dem, der hidrører fra dette uheld. Han har ikke set glasskår, der er fotograferet i Ved Digets udmunding.

Det fremgår af sagen, at føreren af den bil, der på Nyvej bagfra påkørte tiltalte, ved dom af 1. oktober 1996 er straffet og betinget frakendt førerretten for at have kørt ikke under 130 km/t, uanset at der var en hastighedsgrænse på 60 km/t.

Under hensyn hertil og til, at det lægges til grund, at tiltalte har holdt stille og orienteret sig til begge sider, inden hun kørte ind på Nyvej, findes det ikke godtgjort, at tiltalte har tilsidesat sin vigepligt eller udvist manglende agtpågivenhed overfor den anden bil.

Tiltalte frifindes derfor."

En ret tilsvarende byretssag findes i LF. Medd. 92/1997, tilføjer redaktøren.

Landsforeningens Meddelelse 9/1998

Fredskrænkelser - Pressen - Menneskerettigheder

Straffelovens § 264, stk. 1, nr. 1, Menneskerettighedskonventionens artikel 10

Tre medarbejdere ved en lokal TV-station fulgte en demonstration på den kunstige ø på Øresundskonsortiets anlægsområde. Dømt i byretten, men frifundet i landsretten under hensyn til værdien af nyhedsformidlingen.

Ø.L. 17. afd. a.s. S-2261-97, 3/11 1997

J på 27, P på 27 og K på 25 år var tiltalt for overtrædelse af straffelovens § 264, stk. 1, nr. 1 ved søndag den 8. september 1996 før kl. 7.07 i forbindelse med demonstration mod Øresundsforbindelsen, i forening med flere andre, uberettiget at have skaffet sig adgang til den kunstige ø på Øresundskonsortiets anlægsområde i Øresund, hvor de søgte at hindre anlægsarbejdet.

Anklagemyndigheden havde under sagen i medfør af straffelovens § 75, stk. 1 og 2, nedlagt påstand om konfiskation af de beslaglagte film og videofilm.

De tiltalte nægtede sig skyldige.

Der var under sagen afgivet forklaring af de tiltalte og vidneforklaring af V1, V2, V3 og V4. Forklaringerne er gengivet i retsbogen.

Byretten udtalte:

“Retten lægger efter bevisførelsen til grund, at de tiltalte ikke på forhånd var bekendt med, hvad der nærmere skulle ske, da de efter aftale med deres respektive kilder mødte op på Christianshavns Torv natten til søndag den 8. september 1996, men at tiltalte J og tiltalte P, inden sejlturen blev påbegyndt, fik at vide, at de skulle ud til den kunstige ø, medens tiltalte K først fik dette at vide under sejlturen.

Selv om der ikke på den kunstige ø er opsat "adgang forbudt" skilte eller foretaget indhegning, eller det på anden måde er markeret, at adgang på øen er forbudt, må det have stået de tiltalte klart - også når henses til tidspunktet og de omstændigheder, hvorunder de skaffede sig adgang til øen - at de ikke har været berettiget hertil uden tilladelse.

Retten finder herefter, at de tiltalte i forening med flere andre har skaffet sig adgang til et ikke frit tilgængeligt område, jf. straffelovens § 264, stk. 1, nr. 1.

Afgørende for, om de tiltalte er skyldige i overtrædelse af denne bestemmelse, er herefter, om de tiltaltes adfærd kan karakteriseres som uberettiget.

Retten lægger efter de tiltaltes forklaringer sammenholdt med indholdet af de under sagen afspillede bånd til grund, at de tiltalte ikke deltog i selve aktionen, men alene fotograferede og interviewede aktivister og arbejdere på stedet med henblik på at kunne bruge materialet til nyhedsformidling.

Ved afgørelsen af, om de tiltaltes adfærd har været uberettiget, må der foretages en afvejning mellem hensynet til privatlivets fred og hensynet til nyhedsformidlingen.

Krænkelsen af privatlivets fred kan ikke, selv om de tiltalte ikke selv deltog i aktionen eller søgte at hindre anlægsarbejdet, anses for at have været ubetydelig, hvorved bemærkes, at aktivisternes og de tiltaltes tilstedeværelse bevirkede, at arbejdet på øen af sikkerhedsmæssige grunde måtte indstilles, jf. det afspillede videobånd med interview med en arbejder på øen.

Over for denne krænkelse står hensynet til nyhedsformidlingen, hvilket hensyn må tillægges stor vægt. Det skal ikke have selvstændig betydning, om der var tale om en aktion, der blev iværksat netop for at skaffe medieomtale, således som vidnet K's forklaring lader forstå var tilfældet. Flere nyhedsmedier - radioavisen og flere TV-sta-

tioner bragte samme dag indslag om aktionen, men retten finder ikke, at begivenheden, en aktion mod Øresundsforbindelsen, hvor byggearbejdet for længst var igangsat, angik en offentlig interesse med en sådan nyheds- og informationsværdi, at hensynet hertil gør, at hensynet til privatlivets fred må vige herfor.

De tiltalte findes herefter skyldige i overtrædelse af straffelovens § 264, stk. 1, nr. 1. Dette resultat findes ikke at stride mod Den europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 10.

Straffen fastsættes efter straffelovens § 264, stk. 1, nr. 1 til 10 dagbøder à 150 kr. til hver af de tiltalte.

Den nedlagte konfiskationspåstand tages til følge som nedenfor bestemt.

Forvandlingsstraffen er hæfte i 10 dage”.

Filmene blev konfiskeret.

Tårnby rets dom af 17. februar 1997 (PS 493/96 M.FL) blev med Procesbevillingsnævnets anketilladelse anket af J, P og K med påstand om frifindelse.

Anklagemyndigheden påstod stadfæstelse, således at der skete domfældelse i overensstemmelse med det for byretten opnåede bevisresultat. Resten er citat fra landsrettens dom.

“Der er i landsretten afgivet forklaring af de tiltalte og vidnet V2⁵⁾, som alle har forklaret i det væsentlige som for byretten.

TV-journalist V2 har som vidne supplerende forklaret blandt andet, at han i 1996 i høj grad var med til at producere indslag til nyhederne i TV. Det er i flere tilfælde sket, at "Local Eyes" er blevet bedt om at producere et indslag til "Station 2". Den stedfundne aktion var rent journalistisk af interesse, idet der var tale om et igangværende stort byggeprojekt, som der var stor modstand mod. Også måden, aktionen blev gennemført på, kunne få vidnets journalistiske hjerte til at banke. Vidnet tog kontakt til sin redaktør, over for hvem han ud fra en journalistisk overvejelse anbefalede indslaget som en landsdækkende nyhed. Vidnet skønnede, at indslaget både var væsentligt og dramatisk som vedrørende en meget speciel demonstration på et meget specielt sted og på et tidspunkt, hvor broen stadig var til debat. Selv om der tidligere havde

---

⁵⁾ En kendt TV-journalist, ER

været demonstrationer på grund af broen, måtte aktionen helt bestemt siges at have nyhedens interesse.

De i byretten af vidnerne V1, V3 og V4 afgivne forklaringer er dokumenteret i medfør af retsplejelovens § 965 c, stk. 4.

Der er i landsretten afspillet dele af to videobånd.

Landsrettens bemærkninger:

Det tiltrædes af de af byretten anførte grunde, at de tiltalte under de beskrevne omstændigheder har skaffet sig adgang til et ikke frit tilgængeligt sted som beskrevet i straffelovens § 264, stk. 1, nr. 1.

Imidlertid findes hensynet til nyhedsformidlingen vedrørende forholdene omkring Øresundsforbindelsen at burde tillægges en sådan vægt, at det over for hensynet til beskyttelsen af privatlivets fred må føre til, at de tiltaltes tilstedeværelse på den angivne lokalitet i det konkrete tilfælde ikke kan anses for uberettiget.

Landsretten har herved tillige lagt vægt på karakteren af krænkelsen, der må vurderes som forholdsvis beskeden.

Som følge heraf frifindes de tiltalte.”

Bogomtale - Behandling af klager over politiet

Rigsadvokatens beretning 1996, 223 sider, hæftet, 80 kr. hos boghandlere eller Statens Publikationer, tlf. 33 37 92 28, fax 33 37 92 80.

Efter RPL § 1021 h skal Rigsadvokaten afgive en årlig beretning om klager over politifolk i tjenesten, straffesager mod politifolk og undersøgelser af død og alvorlig tilskadekomst som følge af politiets indgriben, eller mens den pågældende var i politiets varetægt.

Indeholdt i beretningen er de regionale politiklagenævns delberetninger (side 163 - 180).

De nye regler om politiklagenævn trådte i kraft den 1/1 1996, og det er således første beretning. I indledende afsnit er redegjort for reglernes forhistorie og fremgangsmåden ved behandling af klagesager m.v.

På side 38ff redegøres der for markedsføringen af klageadgangen, herunder den interessante folder med de tankevækkende fotos.

Med eller uden markedsføring, der gav anledning til særlig omtale, var det vel forventet, at nyheds-effekten ville føre til en betydelig stigning i antallet af klager. Statistikken for de enkelte statsadvokaturer er gengivet side 46ff. Topscorer er ikke, som nogle måske havde forventet, Statsadvokaten for København, men Statsadvokaten for Sjælland.

Statistikken er ikke suppleret med yderligere oplysninger om f.eks. befolkningsunderlag eller antallet af politifolk under de enkelte statsadvokaturer. Kun i nogle af delberetningerne har man fordelt klagesagerne på de enkelte politikredse, men desværre ikke med sammenlignelige statistikker.

Af 260 behandlede sager med klager over politipersonales adfærd er over halvdelen afvist som ugrundet.

Blandt resten:

Ej kritik, men forholdet beklaget	15
Grundlag for kritik	4
Systemkritik	1

Der er rejst tiltale (herunder bødeforlæg eller meddelt tiltalefrafald) i 36 sager, heraf 31 færdselssager.

Fra side 51 gennemgås en række konkrete sager, herunder klager over hårdhændet behandling under anholdelse. Andre sager forekommer mere bagatelagtige, herunder klager over politifolks sprogbrug. I en særlig kategori er anført klager over Politiets Efterretningstjeneste, som klageren hævdede bl.a. havde anvendt ulovligt tankelæsnings- og overførselsudstyr, og som havde opfordret klageren til at begå sædelighedskriminalitet. Politiklagenævnet tiltrådte, at klagen blev afvist som åbenbart grundløs.

Blandt straffesagerne fra side 74 omtales bl.a. side 76 en sag med spark mod en voldelig, vanskelig og genstridig varetægtsarrestant, der i byretten blev afgjort med dagbøder, men som er anket af begge parter.

Et interessant fortolkningsbidrag til straffelovens § 152 er gengivet side 84f, hvor en politimand havde vist en døgnrapport til sin datter. Det blev skønnet, at eventuelle disciplinære foranstaltninger ville være tilstrækkelige. Derimod blev der gennemført en straffesag og idømt dagbøder efter straffelovens § 155 for misbrug af kriminal- og CPR-registeret til private formål, side 86f.

Tragisk er de sager, hvor selvmordskandidater og sindslidende personer dør under politiaktioner. Hverken sådanne sager eller sager, hvor den pågældende er blevet ramt af skud, har ført til videre over for de involverede politifolk - enkelte sager er under fortsat behandling.

Politifolk indbyrdes kan undertiden være ufredelige, således fremgår det side 124, at en vicepolitimester har anmeldt sin politimester for bagvaskelse.

Side 125ff er der redegjort for den såkaldte "Parnas-sag", en anholdelsesaktion uden for en restaurant i København.

Fra side 189 er gengivet diverse bekendtgørelser og cirkulærer.